

CRÍTICA

Marcel·lí Borrell

Sentiments i paisatges

LA TRAMA: L'Antàrtida. Una expedició científica explora el continent gelat a la recerca de dades per diagnosticar el canvi climàtic. Es produeix un accident i gràcies als valents gossos de trineu el cap de l'expedició pot salvar-se. Però l'hivern austral obliga a tornar als Estats Units, deixant lligats els gossos.

LA PEL·LÍCULA: Dir d'entrada i ben ràpid, que el film està produït per la factoria Disney. Es tracta d'una d'aquelles pel·lícules Disney amb actors, bons sentiments, espectaculars paisatges captats amb esplèndida fotogènia i d'alliçonador missatge. Frank Marshall és un cineasta de sòlid prestigi a Hollywood. Sobretot en la seva faceta de productor executiu d'uns quants Steven Spielbergs: *En busca del arca perdida*, *E.T.*, *Jurassic Park*. En la nova aventura com a director, Marshall proposa el *remake* d'un film japonès de sabor ecològic, *Nankyoku Monogatari* (1983) de Koreyoshi Kurahara. El relat es centra en les dures condicions de vida entre científics ianquis - dones i homes- destacats a les blanques regions de l'Antàrtida. Aventures que no per previsible -l'accident perillós damunt l'oceà glaçat, els óssos polars que assetgen la base, els llops, les tempestes gèlides-, deixen de (com)plaure les expectatives del públic. En *Bajo cero* assistim, a més, a la crònica detallada de l'odissea d'una rècula de vuit *haskins* abandonats a la seva sort i la lluita per sobreviure. El nucli sentimental de la història rau en l'apunt d'ingratitude humana per uns animals fidels fins la més absoluta abnegació. Els guionistes s'explanen de forma parsimoniosa en aconseguir prémer el botó lacrimogen de les situacions viscudes per uns gossos del tot aliens a l'angoixa que generen. Al cap i a la fi, un digne producte per contemplar de manera tranquil·la, joiosa malgrat tot, segurs que l'harmonia entre els humans i el seu millor amic que diuen és el gos, està per damunt les quotidianes tragèdies d'abandó inhumà.

Bajo cero
Director: Frank Marshall.
Intèrprets: Paul Walker, Bruce Greenwood, Jason Briggs, Moon Bloodgood, Ewin Shapelton, Eric Wilk. EUA, 2006. 119 minuts. Lauren.

El nucli sentimental de la història rau en l'apunt d'ingratitude humana per uns animals fidels fins la més absoluta abnegació. Els guionistes s'explanen de forma parsimoniosa en aconseguir prémer el botó lacrimogen de les situacions viscudes per uns gossos del tot aliens a l'angoixa que generen. Al cap i a la fi, un digne producte per contemplar de manera tranquil·la, joiosa malgrat tot, segurs que l'harmonia entre els humans i el seu millor amic que diuen és el gos, està per damunt les quotidianes tragèdies d'abandó inhumà.

LA FRASE: "Són gossos de treball i allò que més els apassiona és morir per ell". La sentència és del protagonista, l'ensinistrador Walker. Com deia Walt Whitman, els gossos mai no es turmenten ni es queixen de la seva condició, no s'angoixen amb discussions dels seus deures amb déu, ni un sol està descontent, ni dominat per la bogeria de tenir coses

LA RECOMANACIÓ: Obsequi audiovisual per a la família al complet, sobretot en tardes-vespres quan la calor lleidatana posa a prova els termòmetres.